

„En als je al die foto's hebt weggegooid, ga dan eens kijken of je geen portretten vindt van mevrouw en de kinderen en hang die daar dan op. Ik wil die kamer heelemaal anders ingericht hebben. Morgen zal ik ook al die overvloedige kleren uitzoeken. Een man heeft toch zooveel kleren niet nodig. Heb ik gelijk?”

„Ja, mijnheer Gifford, eenige jaren geleden zou u ook daar niet aan gedacht hebben.” waagde Kenny te zeggen.

„In sommige opzichten ben ik terruggekomen tot hetgeen ik was zeven jaar geleden, Kenny, maar laat dat tusschen ons blijven. Ik heb een groot gedeelte van mijn geheugen verloren en nu voor het eerst, sedert ik daarvan bewust werd, ben ik er blij om. Als ik soms ergens mee blijf steken, zooals ik waarschijnlijk wel zal doen, help mij dan een beetje. Ik zeg je, Kenny, ik heb een heeleboel vergeten en of het terug komt of niet, dat staat te bezien. Heb je eenige verandering in mij opgemerkt?”

„Nu u ervan spreekt, mijnheer Gifford, uw stem klinkt juist zooals die was direct na uw huwelijk. Flink, scherp als het knallen van een zweep, meer beslist.”

„Laten wij hopen, dat het zoo blijft... Dus, Kenny, je gaat met een paar man die beeldengalerij zuiveren. Doe het snel en trek je er niets van aan als je er soms een paar kapot gooit. Feitelijk zou ik er niet kwaad om zijn als ze allemaal kapot waren.”

„Ook de portretten van mevrouw Kilbourne?”

„Zeker, die ook. En nu je erover spreekt, neem die eerst en doe ze heel beneden in den hoop. Alle portretten van vrouwen, behalve die van mijn eigen vrouw zijn voortaan voor mij niet om aan te zien. En de origineelen evenmin.”

Kenny ging aan het werk om zijn meester te helpen zijn huis te zuiveren. Gifford was er benieuwd naar, hoeveel Kenny wist van zijn afdwalingen, als die waren voorgekomen. Hij ging naar een hoekje van Drusils boudoir, waar een mooi bureautje stond. Daarop lag een schrijfmep met een brief in een gesloten enveloppe. Het zegel was versierd met het wapen der Derrings. Gifford keerde den brief om en was verbijsterd toen hij zag, dat die aan hem geadresseerd was. Hij scheurde de enveloppe open en las:

„Giff, schat.

Het breekt mij het hart je dit te schrijven, maar ik voel, dat de tijd er voor is gekomen. De schuld ligt aan mij, of ten minste, de dwaasheid, want ik ben slechts een dom, beminnend en teerhartig wezen, dat nooit genoeg schijnt te hebben van den Marsbewoner, dien zij zoo dwaas was te beminnen en te trouwen.

Mijn grootste vrees op dien dag was, dat ik niet in staat zou zijn je altijd en voor immer te boeien. Ik voelde, dat de tijd eens

zou komen, dat mijn onvolmaaktheden zich zouden vertoonen. Ik ben bang, dat ik te veel een klis ben geweest voor je liefde, er te veel van geprofitteerd heb, zonder een reservefonds om te betalen voor alles, wat ik eischte.

Het groote bezwaar is, dierbare Giff, dat ik de geestelijke hoedanigheden mis, die een geest als die van jou vraagt in een vrouw, een gezellin. Mijn verstand houdt zich bezig met de gewone dingen van het leven, met de kinderkamer, de waschkeuken, de provisiekamer; zooals Asscheipoetster zit ik aan den haard in de keuken, terwijl jouw geest zich verheft in hoogere regionen.

Ik kan andere vrouwen niet veroordeelen, omdat zij door je bekoord worden en je bekoren. Maar, o, Gifford, laten ze niet je karakter bederven, zooals er nu gevaar voor bestaat. Laten ze niet mijn adelaar van een man verwijven, mijn arend, die vleugellam tot mij kwam om genezen te worden.

Als je dit leest, zal ik op weg zijn naar Frankrijk met Giff en Anna. Ik ben bang, dat de kinderen niet meer mee tellen in je leven. Toch weet ik, dat je ons zeer zult missen, tenminste in het begin, want eigenlijk heb je ons nog lief. Als je dus ons blijft missen, behoef je ons slechts achterna te reizen; ik ben er benieuwd naar, of je dat zult doen.

Lieveling, de beslissing ligt daarin of je wel of niet zult komen om den verjaardag van ons huwelijk te vieren, of dat zaken of andere belangen je zullen verwijderd houden. Ik werp geen schuld op je. Mijn dwaasheid — want een schuld kan ik het niet noemen — is geweest, dat ik te veel vroeg, dat ik de bruid wilde blijven van zes jaar geleden, terwijl ik niets meer bezat dan het recht een plaats in te nemen als tevreden huismoeder, een man bezittend, dien men niet met een keten van kussen kan boeien.

Het is nu het uur, waarop zes jaar geleden ons huwelijk voltrokken werd... vier uur... en alles wat ik van je heb ontvangen, dat is een massa bloemen en een telegram, waarbij ik erg gehuild heb. En toch, wat ik wil, dat ben jij, jij, en nog eens jij.

Wij vertrekken vannacht met het stoomschip State of Maine. Vergeef mij, lieveling. Terwijl ik schrijf, hoor ik een vliegtuig ergens in de buurt en plotseling schijnt de motor stil te staan. Ik hoor niets meer. Maar je kunt het niet zijn, want een jaar geleden heb je mij op eerewoord beloofd op vasten grond te blijven, ter wille van mij en de kinderen.

Met al onze liefde, D.”

(Wordt vervolgd.)

PROBLEMEN

EINDSPEL

Auteur: W. H. Lyons.

(Uit Henri Delaire's „Traité Manuel”)

Stand in cijfers:

Wit: Kc1, Td7, pion h 7.

Zwart: Ka1, Th2, pion a 2.

Wit forceert hier als volgt de winst:

1 Td7—d1! Th2—b2! (a)

2 Td1—e1! (b) Tb2—b1 †

3 Kc1—C2! Tbl:e1

4 h7—h8 — dame † en wint.

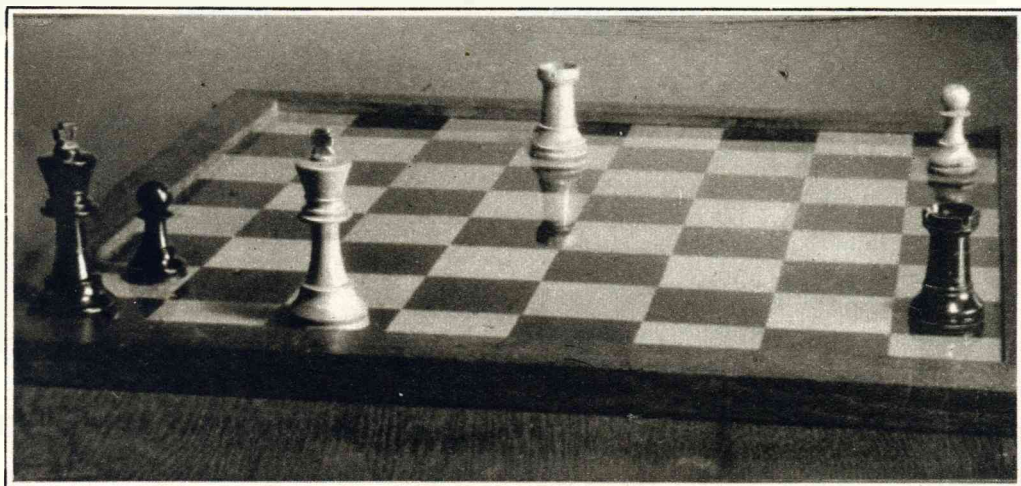
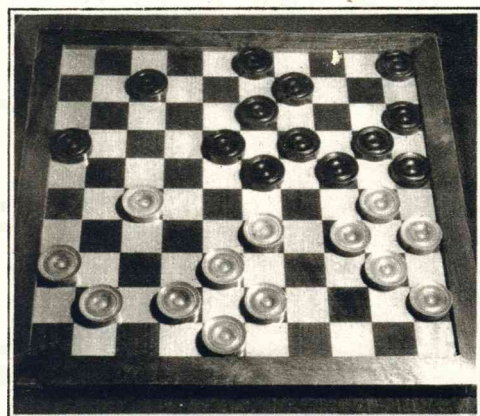
Zwart is n.l. gedwongen tot:

4 ——— Te1—e5 en nu volgt:

5 Dh8:e5 † en mat.

(a) 1 ——— Th2:h7? (b) 2. h7—h8 — dame? pat.

2. Kc1—C2 † en mat.

PROBLEEM

(Auteur: K. S. B. Vélodipède)

Stand in cijfers:

Zwart: 3, 5, 7, 9, 13, 15, 16, 18/20 23/25.

Wit: 27, 30, 33/36, 38, 40/43, 45, 48.

	Wit	Zwart
1	27—22!	18 : 27
2	33—28	23 : 32
3	43—39	32 : 43
4	36—31	27 : 38
5	39—33	38 : 29
6	34 : 14	25 : 34
7	48 : 8	3 : 12
8	14 : 3!	gewonnen.

Een mooie slag, in zeer natuurlijken stand.
Door in den diagramstand schijf 48 op 47

en schijf 5 op 26 te plaatsen, is een geheel andere slag mogelijk, die echter niet wint.

	Wit	Zwart
1	27—22	18 : 27
2	33—29	24 : 33
3	38 : 18	13 : 22
4	34—29	25 : 23
5	36—31	26 : 39
6	40—34	39 : 30
7	35 : 4	

Zwart speelt nu echter 7.———, 20—24! met 27—32; of 3—9; 15 : 24! op den volgenden zet en wint.

Alles betreffende deze rubriek te adresseeren aan: Den redacteur der rubriek „Problemen” p. a. „Panorama” Stationsweg 34 Den Haag